te vechten, als een loopend vuurtje de ronde zou doen. Hij mocht het duel dan terwille van schoone principes geweigerd hebben, de wereld, en zeker de officierswereld, had bitter weinig respect voor overwegingen van min of meer sentimenteelen aard. Neen, — kapitein Verdonck begreep zeer goed dat deze affaire zóó niet eindigen kon, zonder dat er een al dan niet verdiende smet op zijn naam zou blijven rusten. Lang dacht hij na hoe zich uit het moeras te werken, waarin hij zijns ondanks geraakt was; tenslotte overmande hem de slaap, waaruit hij echter weer vroeg ontwaakte. Hij kleedde zich en begaf zich naar de gelagkamer. Geen spoor was er meer te zien van het bacchanaal van den vorigen dag, de morgenzon scheen vroolijk door de ruiten, en de waard stond met een vergenoegd gelaat achter zijn schenktafel. De kapitein bestelde een eenvoudig ontbijt, dat hij juist beginnen wilde te verorberen, toen twee officieren het lokaal binnen traden: de comte de Surçy en M. Ducrot. Toen zij den kapitein zagen zitten, groetten beiden stijf en wilden doorloopen. Maar de kapitein wendde zich tot hen met de woorden: „Pardon heeren, ik zou U gaarne een kleinen dienst verzoeken. Ik zou namelijk willen weten of gij hier in de stad een schermmeester hebt van reputatie."

„Mon Dieu," riep de comte uit, „dien hebben we hier zeker. Arzini is een „maître d'armes," zooals er geen tweede bestaat, zelfs Letroit heeft geen schijn van een kans tegen hem. Hoe de Italiaan hier verzeild is mag de hemel weten. Maar het lot drijft ons op vreemde wegen. Overigens, meneer de kapitein .... ik ben U eenigen dank schuldig voor wat gisteren hier is voorgevallen. Ik heb me geloof ik vrij belachelijk gemaakt. Maar het is niets, ik zal met Letroit vechten, al zal ik vrij zeker aan het braadspit worden gestoken. Nietwaar Ducrot, beste jongen. En U, kapitein, U schijnt van opinie over het duel veranderd te zijn. Maar verbeeld U niet dat U na twee of drie lessen van Arzini, kans zult hebben tegen Letroit. Geloof me, alleen Arzini is hem de baas, anders kan niemand tegen hem op ..." „Ik zal niettemin vanmiddag om drie uur bij den maître d'armes zijn, mijne heeren, en ik dank U ten zeerste voor Uwe inlichtingen," antwoordde de kapitein. De beide officieren groetten en verwijderden zich. Maar anderen kwamen en zagen hem spottend aan, of negeerden hem. Niemand bemoeide zich met hem, en de kapitein kon zich niet weerhouden zich op de lippen te bijten. Uit het onderdrukte gelach en de spottende blikken die sommigen nu en dan naar hem wierpen, maakte hij op dat zijn voorgenomen bezoek aan M. Arzini, bekend was geworden. Zoo was het ook. Ducrot had het gesprek met den kapitein in geuren en kleuren oververteld. Deze laatste had inmiddels rustig zijn ontbijt beëindigd en wilde juist opstaan, toen de Surçy op hem toetrad. „Een woord nog kapitein," sprak hij. „Zooals ik U zei, zal ik morgen vechten tegen Letroit. Welnu, — laat één slachtoffer in deze beroerde geschiedenis genoeg zijn. Ga niet naar Arzini. Want", en hier sprak hij gedempter, „ge zult U belachelijk maken. Alle heeren hier zijn leerlingen van den maître d'armes, en zij zullen zeker niet verzuimen om drie uur eveneens aanwezig te zijn. Nog eens, ge zult U belachelijk maken ...."

„Ik ben U zeer verplicht M. de Surçy," antwoordde de kapitein. „Maar, — een besluit is bij mij een besluit. Ik zal dus den maître d'armes opzoeken...." De Surçy zei niets meer en boog. De kapitein boog eveneens en verliet daarop het vertrek, met een betere opinie over den comte dan hij ooit gedacht had van dit jonge mensch te zullen krijgen.

***

Te drie uur precies vervoegde zich de kapitein bij den schermmeester, die hem onmiddellijk in de schermzaal liet. In een nevenvertrek, een kleedlokaal waarschijnlijk, hoorde de kapitein een geritsel als van wegvluchtende ratten, en hij begreep direct wiè zich verdekt hadden opgesteld. Zonder zich echter om de verborgen toeschouwers te bekommeren, wendde de kapitein zich tot monsieur Arzini. „Ik ben een vreemdeling hier," zei hij, „maar men heeft mij U zeer aanbevolen. U geeft schermlessen?"

„Het is mijn beroep meneer," antwoordde de schermleeraar. „Wel, ik wil mijn behendigheid in de edele kunst wat opfrisschen." „Een uitstekend idee meneer," zei de schermleeraar, „altijd voorbereid, dat is de beste methode. Maar ik twijfel er niet aan of U bent een kundig schermer, U wenscht slechts wat oefening nietwaar?" „Éénmaal was ik inderdaad een sterk schermer," antwoordde de kapitein,

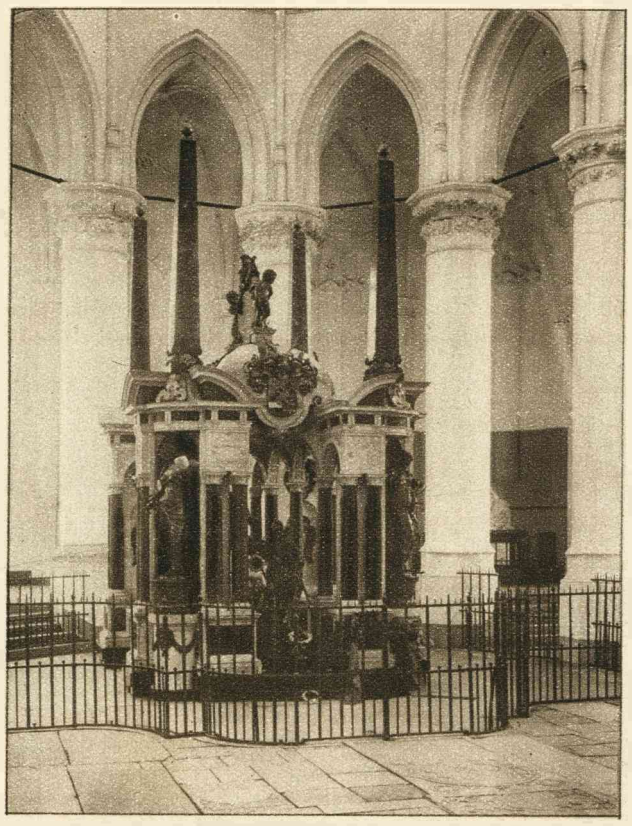

HET VIERDE EEUWFEEST DER KERKHERVORMING.

Op het praalgraf van Koning Willem I in de Groote Kerk te Delft werd ter gelegenheid van het in den Dierentuin te den Haag gehouden Congres der Kerkhervorming een krans door de Congresleden gelegd.

„tot dit gebeurde." De kapitein strekte zijn rechterhand uit, — er ontbraken twee vingers aan. „Weggenomen door een kogel, zes jaar geleden," zei hij kortaf. „U kunt met die hand onmogelijk Uw wapen stevig vasthouden," merkte de Italiaan op. „En meneer, laat ik U een raad geven, — schermt U vandaag niet, kom een anderen dag terug. Het is maar, niet U ...."

„Ik zou haast denken dat de Maître bevreesd was voor een partij tegen een *manchot*," viel de kapitein in de rede. „Allons, laten we ons gereedmaken." De schermmeester, een oprecht man, had gedaan wat hij kon, hij boog en ging zich gereed maken. De kapitein ontdeed zich van tunique en rijlaarzen en ontving van den maître d'armes zijn masker, degen, en lichte schoenen. Inmiddels waren de officieren en een paar heeren in burger zoowaar, uit 't achtervertrek naar de schermzaal geslopen en stelden zich grinnekend rondom de schermers op. De kapitein deed of hij zijn bespotters niet zag en vroeg kalm: „Bent U gereed?"

„Ik ben tot Uw dienst," antwoordde de maître d'armes, maar hij zei het niet van harte. Hij wist dat hij tegenover een gehandicapt man stond, die het mikpunt zou zijn van den spotlust der omstanders. Al spoedig bleek echter dat er niet zooveel te lachen zou zijn als de heeren gehoopt hadden.

De kapitein was lang en lenig en hij schermde niet slecht. Weliswaar was hij geen partij voor Arzini die hem tweemaal bij 't eerste treffen toucheerde, en dat wellicht meermalen had kunnen doen, als hij er genoeg moeite voor gedaan had. Maar domme dingen deed de kapitein evenmin, en sommige der omstanders gevoelden zich weinig op hun gemak, nu de „grap" niet zoo verliep als zij gedacht hadden. De schermers pauseerden en de kapitein, die niets buitengewoons in de aanwezigheid der toeschouwers scheen te zien, wendde zich tot hen. „Ik ben bevreesd heeren, dat ik U niet veel moois heb laten zien," zei hij bedaard. Een paar officieren mompelden iets, Letroit, die eveneens aanwezig was, glimlachte minachtend. „Parbleu," zei Arzini, „het is jammer! De pols is uitstekend meneer. Maar twee vingers..." „Ik denk dat meneer nog wel een lesje of wat noodig zal hebben," viel Letroit hem grof in de rede. „En een nieuwe hand bovendien," grinnikte hij.

Deze grofheid was zelfs zijn kameraden bijna te veel, maar de kapitein scheen niets beleedigends in die woorden te zien. „Dat heb ik ook zoo gedacht," zei hij. „Maar beroerd geslaagd hè," hoonde Letroit. „Het gaat nogal, het gaat nogal," zei de kapitein. En zijn degen van de rechter naar de linkerhand overbrengend, voegde hij er aan toe: „dit is de plaatsvervanger." „Bah," antwoordde Letroit, „ik wed vier tegen één dat gij met die hand even weinig uitricht tegen Arzini als met de rechter." „Het is een mooi aanbod dat ge mij doet, M. Letroit, maar ik, — ook ik wil U op mijn beurt een voorstel doen...." Langzaam schoof de kapitein een ring van zijn vinger en hield hem den ander voor.

„Ik geef U mijn woord dat die ring met den steen meer dan vijfduizend francs waard is," zei de kapitein. Letroit's oogen schitterden van begeerigheid. „Welnu, —?" vroeg hij. „De ring is mijn inzet," zei de kapitein, „en de Uwe — een belofte dat U niet met den comte de Surçy zult duelleeren, noch in de toekomst een duel met hem zoeken zult, terwijl U bovendien den comte een verontschuldigend woord zegt over het gebeurde van gisteravond. U wint wanneer ik den Maître niet tweemaal binnen tien minuten getroffen heb, zonder zelf getroffen te zijn..." Letroit schaterlachte. „Parbleu, dat neem ik aan," riep hij. En zich tot M. Arzini wendend zei hij: „En wat denkt *U* er van?"

„Meneer's kansen zijn veilig," antwoordde de schermmeester, „ik heb ze meer ontmoet *ces gauchers*...!" De schermers zetten zich in postuur, de toeschouwers keken min of meer nieuwsgierig naar 't spel, maar twijfelden niet aan den afloop. Arzini viel onmiddellijk aan, één treffer immers en hij had het pleit ten voordeele van Letroit beslecht. Maar hij kon onmogelijk door de verdediging van den kapitein breken, die weldra op zijn beurt aanviel. De toeschouwers werden nieuwsgierig, weldra verbaasd, daarna enthousiast. Allen rekten zich uit om geen stoot of beweging van de strijdenden te missen. Eén der aanwezigen, die zelf geen schermer was, en daardoor niet oordeelen kon, wilde iets zeggen. Een enkele felle vloek van één der officieren legde hem het stilzwijgen op. Geen geluid werd gehoord dan het klik-klak der wapens. „Ha!" riep plotseling een der omstanders. De degen van den kapitein was plotseling onder het lemmet van den maître d'armes door gegleden, en had hem aan den schouder getroffen. Bliksemsnel sprong de kapitein terug, — de eerste treffer was toegebracht... in zes minuten. Een oogenblik was de teleurstelling en iets als gekrenkte trots op het gelaat van M. Arzini te lezen. „U bent, wat ook dat comedie-tje met de rechterhand beduiden mocht, links zéér sterk, van de éérste kracht," zei hij. Letroit was er inmiddels niet vroolijker op geworden. Tot zijn verbazing en ergernis moest hij ervaren dat de kapitein een behendig, lenig en zéér sterk schermer was, volkomen tegen den maître d'armes opgewassen. Verscheidene van zijn collega's die nog al eens wat van hem hadden moeten verduren zoo nu en dan, genoten in stilte van Letroit's onrust. Maar ze wachtten zich wel, iets van hun leedvermaak te laten blijken ....

Inmiddels was het tweegevecht voortgezet. Weer flitsten de klingen, weer trachtte Arzini op zijn tegenstander in te vechten, en weer was die poging vergeefsch. Plotseling gebeurde er iets onverwachts. Een paar bliksemsnelle bewegingen van den kapitein, een kreet, een scherpe metaalklank, — en het wapen van den schermmeester vloog door de lucht.

De kapitein raakte zijn tegenstander voor den vorm met den puntbeschermer van zijn degen, liep daarna snel naar Arzini's wapen en bracht het dezen met een hoffelijke buiging terug. De maître d'armes stond zijn pols te wrijven. „U heeft dien truc bij Bardonin in Parijs geleerd?" vroeg hij. En op het bevestigend antwoord van den kapitein riep hij uit „*Sacré*! mij wou de schelm 'm niet leeren, ofschoon ik hem duizend francs bood...." „Het zal mij een genoegen zijn U den slag gratis te leeren, — als wij elkaar nog eens weerzien," antwoordde de kapitein. Daarna wendde hij zich tot Letroit. „Ik zou U gaarne even alleen spreken," zeide hij, „een oogenblik." Hij ging zich kleeden, en een paar minuten later stond het tweetal in de zoele, zon-doorwaasde zomerlucht. „M. Letroit," zei de kapitein, „ik weigerde gisterenavond met U te duelleeren! Behalve om de redenen die ik opnoemde, nog om een andere, die ik verzweeg. Namelijk deze: dat er van geen duel sprake zou zijn geweest, maar van een afstraffing. Precies als bij Uw vorige duels — echter met dit verschil dat *gij* thans de rol van „afgestrafte" zoudt hebben vervuld. Maar ik heb U gespaard. Bedenk dat, als ge weer tegenover een zwakkeren tegenstander staat dien ge in den dood kunt zenden..." Na deze woorden draaide de kapitein zich op de hielen om, en liet den ander verbluft en uit 't veld geslagen staan op den lommerrijken weg.

CONGRES TER GELEGENHEID VAN HET VIERDE EEUWFEEST DER KERKHERVORMING.

In den Dierentuin te 's-Gravenhage werd in de afgeloopen week het Congres gehouden ter gelegenheid van het Vierde Eeuwfeest der Kerkhervorming. Het Congres werd door H.M. de Koningin en H.M. de Koningin-Moeder bijgewoond. — Onze foto geeft het Congresbestuur.